

Todosja Lazarov: učenje kot vseživljenjski izziv

JANKO RABIČ

Ko sem izvedel za njegovo življenjsko zgodbo, nisem dosti razmišljal. Spoznati jo mora širša javnost, predvsem zato, ker je resnično lahko za vzor, kaj je moč narediti z izjemno voljo, vztrajnostjo, tudi premagovanjem preprek. Todosja Lazarov, 67-letnik z Jesenic, je bil pred nedavnim, ob šestdesetem jubileju Ljudske univerze Jesenice, izbran za najučebnega se posameznika. Ta ustanova je postala kar njegov drugi dom, odkar je leta 1983 prestopil njen prag. Ko pripoveduje, mu iskreno iz dna srca in duše vrejo spomini, ki so po svoje lepi, pa tudi z grenkim priokusom. Rojen je bil v vasi Polaki v občini Kočani v nekdanji Makedoniji, sedaj Severni Makedoniji. »Spomnim se, da sem imel že kot otrok veliko željo po učenju. V prvem razredu osnovne šole sem dobil priznanje kot najboljši učenec in to me je še bolj spodbudilo. Vedoželjnost me je čisto prevzela. Vendar nisem imel razumevanja pri starših, da grem po štirih razredih naprej v šolo v Kočane. Do tja je bilo štiri ure peš. Po pravih borbah in ob pomoči drugih mi je vendarle uspelo, da sem končal

osemletno šolanje. Bil sem edini iz prvega razreda, ki sem šel naprej na šolanje. Vedno sem tudi rad pomagal drugim pri učenju. Želel sem naprej v gimnazijo, hotel sem študirati za zdravnika. Pa na vojaško šolo sem se vpisal, pa spet ni bilo poslušna doma. Večkrat sem prosil in moledoval, želje so prerasčale že kar v odkrito jezo.« Po odsluženem vojaškem roku je v pot v lepšo prihodnost našel z odhodom v Slovenijo, na Jesenice. »Vse je bilo zame nekaj novega, jezika nisem poznal. Zaposlil sem se v Železarni, na elektropeči v jeklarni. Tam je že delal moj brat in je bilo lažje. Ker sem kazal veliko zanimanje za vse, sem lahko takoj opravil tečaj za žerjavovodjo, potem so me predlagali za šolanje za delovodjo. Pa nisem sprejel, vleklo me je drugam. Vpisal sem se na Ljudsko univerzo Jesenice in ob delu zaključil štiriletni program ekonomski tehnik in si pridobil peto stopnjo izobrazbe. Ni bilo lahko – delo na tri izmene, družina ... Potem sem se odločil še za nadaljnji študij na ekonomski fakulteti, kjer sem naredil en letnik, nato pa žal odnehal.«

V Železarni je napredoval na boljše delovno mesto in po štiridesetih letih dela dočkal upokojitev. Vendar želja po usvajanju novih znanj pri njem ni nikoli usahnila. Ljudska univerza Jesenice je omogočala spekter možnosti. Obiskoval je tečaje slovenskega jezika, opravil začetni tečaj nemškega jezika. Leta 2006 se je vključil v projekt Mladi učijo starejše. Po upokojitvi leta 2011 je imel na voljo več časa. Bil je med prvimi, ki so se vpisali v Univerzo za starejše. Od takrat je med najbolj zavzetimi pri obiskovanju predavanj, študijskih krožkov. Za letošnjo novo knjižico Kako so se na Jesenicah včasih zabavali je zapisal spomine na zabavno prireditve. Seveda se je ob jubileju Ljudske univerze Jesenice priznanja nadvse razveselil. »Počutim se kot mladostnik. Od nekdaj sem radoveden, vse me zanima, vse bi rad videl, spoznal. To mi vse ves čas omogoča Ljudska univerza Jesenice. Odlično se počutim, so dobri predavatelji, vodstvo kolektiva, sošolci, vedno se nekaj dogaja, je pozitivna energija. Vsa predavanja so mi všeč, ne glede

USTVARJALCI ČASA (21. DEL)

Todosja Lazarov s priznanjem za najučebnega se posameznika Ljudske univerze Jesenice.

natemo – zdravje, šport, kulturna dediščina, geografija ...« Todosja je v Sloveniji spoznal Mitro, rojakinjo iz Makedonije. Poročena sta 45 let in imata hčerko Jagodo ter sina Daliborja. Svojo domovino ves čas nosi v srcu, bil je med ustanovitelji Makedonskega kulturnega društva Ilinden Jesenice. »Resno smo zastavili delo in uspeh ni izostal. Bil sem plesalec, vodil sem folklorno skupino. Posebno rad se

spominjam uspeha, ko je bila skupina najboljša na gorenjskem srečanju folklornih skupin, dobro se je odrezala tudi na državnem nivoju.« Pa se je kot priseljenec kdaj počutil neprijetno, zapostavljenega? »Imel sem to srečo, da sem vedno srečal le dobre ljudi, ki se med seboj razumemo. To je veliko vredno.« V Makedonijo k svojim sorodnikom se rad vrača. Leta 2011 je obiskal domačo vas, kjer je začel hoditi v šolo.